Sterk

STERKE VERHALEN
VAN MENSEN MET EEN HANDICAP

MAART 2026 // 57
P608419

Respijtzorg
Ademruimte voor ouders en mantelzorgers

De perfecte match
Hoe een assistentiehond zijn baasje vindt

Virtual reality
Technologie die inclusie kan bevorderen

Vlaanderen
is welzijn

VAPH
VLAAMS AGENTSCHAP VOOR
PERSONEN MET EEN HANDICAP

RESPIJTZORG: EEN ADEMPAUZE VOOR IEDEREEN DIE ZORGT

Heel wat mensen zijn mantelzorger. Ze zorgen voor hulpbehoevende ouders, of voor een partner of kind met zorgnoden. Het zijn vaak onzichtbare helden die met hart en ziel bergen werk verzetten voor hun dierbaren. Dat is van onschatbare waarde, maar is ook zwaar en intensief.

Respijtzorg, waarbij iemand de zorg tijdelijk overneemt, kan ademruimte geven. Wat nodig is om de zorg te blijven aankunnen. Respijtzorg bestaat in verschillende vormen: van tijdelijke hulp aan huis tot opvang voor enkele dagen. Toch vinden mensen niet altijd de weg naar dit soort hulp.

In deze Sterk vind je enkele inspirerende voorbeelden van respijtzorg voor zorgouders. Lees bijvoorbeeld het verhaal van de 19-jarige Anisa, die regelmatig logeert in Hotel Atlantis van zorgaanbieder Heder. Ze verblijft er in een gezellige, huiselijke kamer, maar krijgt er ook de nodige professionele ondersteuning op maat.

Of lees de getuigenis van het gezin van Elien en Nils, die gebruikmaken van Casa Corlien. Dat is de oppasdienst aan huis van vzw Stijn, voor kinderen die complexe medische zorg nodig hebben. Door een beroep te doen op een vaste verpleegkundige oppas, zijn Elien en Nils niet alleen zorgouders, maar kunnen ze met een gerust hart af en toe ook aandacht hebben voor elkaar.

Of ontdek wat de Bijzondere Oppasdienst van de Gezinsbond voor jouw gezin kan betekenen. In West-Vlaanderen en Limburg lopen studenten van de opleiding ergotherapie stage door bijzondere zorg aan huis te verlenen bij gezinnen met een kind met een handicap. Op die manier wordt een kinderoppas ook mogelijk voor gezinnen die moeilijker terechtkunnen bij een gewone oppas.

Omdat mantelzorgers en zorgouders zelf ook ondersteuning verdienen, zetten we in deze Sterk de mogelijkheden van respijtzorg centraal.

Veel leesplezier,

Liesbeth Van Houdt
Hoofdredacteur Sterk

Met een VR-bril leert Arne hoe hij klanten kan bedienen in Plumiek, het winkeltje van zorgaanbieder Ebergiste in Gent.
Lees verder op p. 8

In dit nummer //

04 **Van pup tot assistentiehond**
Een hond wordt niet als assistentiehond geboren. Er gaat een jarenlang traject aan vooraf. En er moet uiteraard een klik zijn tussen hond en baasje.

08 **Virtual reality**
Ebergiste is een van de vele zorgaanbieders die nieuwe technologie omarmen voor meer autonomie en meer inclusie. Ook VR-toepassingen bieden nieuwe mogelijkheden.

10 **Iedereen naar het voetbal**
Veel voetbalclubs hebben een disability access officer (DAO). Die helpt supporters met een beperking om comfortabel van het voetbal te genieten. Sterk trok naar KV Mechelen en maakte er kennis met Bart Dumon.

13 **Dossier respijtzorg**
Een oppas vinden voor een kind met een complexe zorgnood? Het is niet evident. Terwijl net die ouders en mantelzorgers naar ademruimte snakken. Gelukkig zijn er meer en meer initiatieven respijtzorg.

Wist je dat je Sterk kan beluisteren?

Sterk is in gesproken Daisy-vorm op cd te verkrijgen en is ook te beluisteren via het platform Anderslezen en de Anderslezen-app. Beschik je al over een Anderslezen-account (via Luisterpunt, Kamelego of Transkript)? Dan kan je aangeven dat je Sterk op je boekenplank wenst. Nieuwe geïnteresseerden kunnen een Anderslezen-account aanmaken.

Je kan de gewenste luistervorm aanvragen bij Transkript: 011 23 07 61
luistertijdschriften@transkript.be

Contact opnemen met het VAPH?

Dat kan via 02 249 30 00
of www.vaph.be/contacteer-ons

COLOFON

Driemaandelijks magazine van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap

Redactie: VAPH i.s.m. Zorgcommunicatie.be

Grafische vormgeving: Filip Erkens

Wil je je gratis abonneren op Sterk?
Of wil je je uitschrijven? Surf naar www.vaph.be/actueel/magazines

Foto's: Filip Erkens (p. 1, 2, 4, 6, 9, 10, 13, 15, 16, 19, 20), Joris Casaer (p. 7), Shutterstock (p. 12). Op de cover: Vicky en Anisa

V.U. James Van Casteren, Marie-Elisabeth Belpairegebouw, Simon Bolivarlaan 17, 1000 Brussel

VAN PUP TOT ASSISTENTIEHOND

DE PERFECTE MATCH:
HOE EEN ASSISTENTIEHOND ZIJN BAASJE VINDT

Een assistentiehond is voor veel personen met een handicap meer dan een trouwe viervoeter. Het is een essentieel hulpmiddel voor meer autonomie. Maar een hond wordt niet zomaar als assistent geboren. Dat wordt hij pas na een jarenlang, strikt gereglementeerd traject waarbij de juiste 'klik' tussen hond en baasje de doorslag geeft. Van de eerste puppytest tot de officiële overdracht: Sterk onderzocht hoe die perfecte match tot stand komt.

Voor wie een aanvraag van een tegemoetkoming overweegt bij het VAPH, is de keuze van de school de allerbelangrijkste eerste stap. Alleen assistentiehonden die zijn opgeleid door een gemachtigde assistentiehondenschool, komen in aanmerking voor een financiële tegemoetkoming. Momenteel zijn er zestien opleidingscentra voor assistentiehonden in België en Nederland gemachtigd door de Vlaamse overheid.

Die scholen voldoen aan de strenge criteria van de 'Cel Machtiging Assistentiehondenscholen' (CelMA). Ze moeten aantonen dat ze over de expertise beschikken om gezonde en veilige honden te selecteren en op te leiden. Bovendien moeten ze transparantie bieden over hun prijzen, contracten en de levenslang verplichte nazorg die ze bieden. "Assistentiehonden van een gemachtigde school krijgen een officieel attest", legt Mark van Gelder uit, voorzitter van de Belgian Assistance Dog Federation (BADF). "Dat attest is niet alleen nodig voor de tussenkomst van het VAPH, maar geeft de hond ook het recht op toegang tot publieke plaatsen zoals winkels en ziekenhuizen."

VAN PUPPY TOT STUDENT: DE DRIE LEERFASES

Het traject van een assistentiehond is lang en intensief. Al op de leeftijd van zes tot acht weken ondergaat de pup een eerste puppytest, waarbij trainers nagaan of hij nieuwsgierig en sociaal is, hoe hij reageert op prikkels en of hij over het basispotentieel beschikt om later tot assistentiehond te worden opgeleid.

Tijdens de socialisatiefase (8 weken tot 18 maanden) verblijft de jonge hond in een gastgezin. Dat gezin heeft een cruciale taak: de hond laten wennen aan de wereld. Ze nemen de pup mee naar de supermarkt, het station of de markt.

Na de tijd in het gastgezin gaat de hond naar de assistentiehondenschool voor de 'eindafwerking'. Hier leert de hond specifieke commando's. "Een hond die niet graag apporteert, wordt geen goede hulphond. Maar misschien is die hond wel zeer alert op geluiden en kan hij een prima hoorhond worden", legt van Gelder uit.

Pas wanneer de school ziet dat de hond de taken volledig beheerst, wordt er gezocht naar een definitief baasje voor de verdere training op maat.

DE AANVRAAGPROCEDURE

Voor de toekomstige gebruiker begint het proces vaak bij de nood aan meer zelfstandigheid. Janne Vermeulen kampt met fysieke beperkingen en energieproblemen. Ze zocht een manier om ondanks haar handicap te kunnen studeren. "Ik wou een leven uitbouwen en ben daarom naar hulpmiddelen beginnen zoeken", vertelt ze. De weg naar een assistentiehond loopt voor een eerste aanvraag altijd via een erkend multidisciplinair team (MDT).

> "Je zou bijna kunnen zeggen dat assistentiehond Dora voor Janne koos als baasje."
>
> **KIM CLAES** | TRAINER BIJ HACHIKO

Dat team onderzoekt de noodzaak en de doelmatigheid van de hond voor jouw specifieke situatie. Ze maken een uitgebreid verslag op, waarin ze motiveren waarom een assistentiehond het juiste hulpmiddel is. Dat verslag wordt, samen met een offerte van een gemachtigde assistentiehondenschool, ingediend bij het VAPH. Sinds april 2024 is het refertebedrag voor een assistentiehond verhoogd naar 28.000 euro. Dat bedrag dekt een groot deel van de kosten die de school maakt voor de aankoop, medische screening, voeding en professionele training van de hond. "Elke assistentiehondenschool die lid is van de BADF stelt de honden gratis ter beschikking van de persoon met een handicap", vult van Gelder aan. De VAPH-tussenkomst gaat rechtstreeks naar de kosten van de school.

DE ZOEKTOCHT NAAR DE KLIK

Als de hond bijna klaar is met zijn opleiding in de school, start het meest spannende onderdeel: de matching. Dat is geen eenvoudige toewijzing op basis van een wachtlijst, maar een zoektocht naar een emotionele en praktische connectie. "Het moet klikken tussen baasje en hond", benadrukt Mark van Gelder. "We kijken naar de leefomgeving, het wandeltempo en het karakter van beide partijen. Een hond die barst van de energie, moet geregeld een behoorlijke afstand kunnen wandelen. En we koppelen een hond die wagenziek wordt niet aan iemand die elke dag honderd kilometer rijdt."

"Alleen een hond van een gemachtigde assistentiehondenschool krijgt een officieel attest."

MARK VAN GELDER | VOORZITTER BADF

Kim Claes, trainer bij het Hachiko opleidingscentrum voor assistentiehonden, kent de honden door en door en ziet vaak snel wie bij wie past. Eerst maken de kandidaten kennis met verschillende honden. Voor Janne Vermeulen was die eerste ontmoeting met haar hond Dora bijzonder. "Met Dora had ik niet meteen een klik. Ze was nogal terughoudend en niet erg enthousiast", herinnert ze zich.

"Maar elke keer dat we elkaar zagen, groeide de band". De trainers zagen echter wat Janne toen nog niet wist: Dora voelde zich nergens zo op haar gemak als bij haar. "Je zou bijna kunnen zeggen dat Dora Janne zelf heeft gekozen", zegt Kim Claes.

EEN TEAM VOOR HET LEVEN: TRAINING OP MAAT

Zodra de match een feit is, volgt een stageperiode. Daarbij leert het nieuwe baasje hoe hij met de hond moet omgaan en hoe hij de commando's correct moet geven. De hond leert op zijn beurt taken die specifiek nuttig zijn voor zijn nieuwe baasje. Voor Janne betekent Dora's hulp dat ze veel minder snel uitgeput raakt. "Hulphond Dora spaart mijn gewrichten en mijn energie", vertelt Janne. "Ze helpt me bij praktische zaken: dingen uit de kast halen, me uitkleden, mijn rolstoel brengen enzovoort."

"Ik kan me een leven zonder Dora niet meer voorstellen."

JANNE VERMEULEN

De hulp gaat verder dan het fysieke. "Dora merkt het ook sneller dan ikzelf als mijn hartslag en bloeddruk verstoord zijn. Dan duwt ze met haar neus tegen mijn benen. Dan weet ik dat ik even moet gaan liggen en kan ik vermijden dat ik flauwval", legt Janne uit.

De impact van een succesvolle match is enorm. Het gaat verder dan alleen de praktische hulp: het verandert hoe de wereld naar je kijkt. "Vroeger was ik dat meisje in een rolstoel. Nu ben ik dat meisje met die mooie hond", zegt Janne. "Ik ben niet langer een patiënt, maar een student." Dankzij Dora kan Janne zelfstandig op kot in Leuven en kunnen haar vrienden gewoon haar vrienden zijn, zonder dat ze constant de rol van verzorger moeten opnemen.

Het traject naar de perfecte match is lang en de criteria zijn streng, maar de beloning is onbetaalbaar. De officiële overdracht, waarbij de hond van de school naar zijn definitieve thuis vertrekt, is dan ook altijd een emotioneel hoogtepunt. Ook voor de gastgezinnen. Sophie Joos, die Dora opving, vertelt: "Toen we kennismaakten met Janne, voelde dat als de kroon op ons werk. Het was prachtig om te zien hoe het klikt tussen haar en Dora. Wij hebben Dora moeten loslaten, maar we zijn trots op het resultaat."

Het is het begin van een nieuw hoofdstuk. Zoals Janne het verwoordt: "Eerlijk? Ik kan me een leven zonder Dora niet meer voorstellen." Het vinden van de perfecte match vraagt tijd, geduld en een strikte procedure, maar het resultaat is een hecht team voor vele jaren.

COLUMN

BOUW JIJ MEE AAN EEN INCLUSIEVE SAMENLEVING?

Het VAPH werkt volop aan het Perspectiefplan 2040. Dat is een plan met beleidsaanbevelingen om Vlaanderen tegen 2040 inclusief te maken. Zodat mensen met een handicap volwaardig en zonder drempels kunnen leven en deelnemen aan de maatschappij. Zo’n plan is hard nodig. Want elke dag stellen we vast dat mensen met een handicap alternatieve oplossingen moeten zoeken om dingen te kunnen doen die voor anderen vanzelfsprekend zijn.

Daarom kijken we voor het perspectiefplan verder dan onze eigen bevoegdheid. We betrekken ook andere overheden, zodat er ook noodzakelijke stappen kunnen worden gezet op het vlak van mobiliteit, onderwijs, wonen, werken, vrije tijd, welzijn en openbare ruimte. Dat zijn allemaal aparte beleidsdomeinen, maar in de levens van ieder van ons lopen al die zaken door elkaar. Als we mensen met een handicap echt willen helpen, en als we voor inclusie willen gaan, kunnen we dat nooit vanuit één beleidsdomein oplossen.

De voorbije maanden organiseerden we ‘strategische cirkels’, om input te verzamelen uit verschillende beleidsdomeinen. We brachten experts uit het werkveld en ervaringsdeskundigen samen met academici en administraties in thematische werkgroepen.

Maar voor het perspectiefplan werken we niet alleen samen met andere overheden. We betrekken ook zo’n duizend mensen met een handicap. En ook jij en je netwerk kunnen nog meewerken. Nog tot 26 april kan je je mening laten horen. Onder andere over wat jou helpt, welke drempels je ervaart, of welke ideeën je hebt voor de toekomst. Want hoe een inclusief Vlaanderen eruitziet, willen we in de eerste plaats weten van jou, en van de mensen die er elke dag mee te maken hebben. Meedoen kan op verschillende manieren en is heel eenvoudig. Dat kan online, via e-mail, via een ‘babbel in kleine kring’ bij een organisatie die meedoet, of tijdens een event waarop we aanwezig zijn. Op onze website vaph.be/perspectiefplan2040 vind je alle info.

Elke stem is waardevol, en alle ideeën worden verzameld en besproken op de Dialoogdag Perspectiefplan 2040, die op 5 mei georganiseerd wordt in Flanders Expo Gent. Ook jij en je netwerk zijn heel erg welkom op de dialoogdag! Deelnemen is gratis en Flanders Expo is vlot bereikbaar met het openbaar vervoer. Als je toch met de wagen komt, breng dan je parkeerkaart voor personen met een handicap mee, zodat ook parkeren kosteloos is.

Op deze dag bespreken we ook het traject dat we liepen met experts. Alle inzichten die voortvloeien uit de bevraging en de dialoogdag, worden vertaald naar het perspectiefplan, naar concrete beleidsaanbevelingen. Alle ideeën, ervaringen en dromen voor een Vlaanderen zonder drempels worden samengebracht, en kunnen de komende jaren de leidraad vormen voor een inclusief Vlaanderen.

Help jij mee aan het perspectiefplan, en aan een inclusief Vlaanderen? We kijken uit naar jouw stem, en we hopen van harte om je te ontmoeten in Gent.

James Van Casteren
Administrateur-generaal VAPH

VIRTUAL REALITY BIEDT EEN ZEE AAN MOGELIJKHEDEN

VR kan zorgen voor meer zelfstandigheid en inclusie, en het is nog leuk ook

Virtual reality (VR) doet meer en meer zijn intrede in de welzijnssector. Je kunt er veilig mee oefenen, stap voor stap nieuwe situaties verkennen en op een fijne manier plekken bezoeken die anders moeilijk bereikbaar zijn. VR kan zelfstandigheid versterken, drempels verlagen en tegelijk ontspanning en beleving bieden. Bij zorgaanbieder Ebergiste krijgt die technologie een concrete plek in de dagelijkse werking.

Julie Rammeloo werkt als ergotherapeut in de atelierwerking van Het Veer, een campus van Ebergiste in Gent. Dagelijks komt daar een dertigtal cliënten voor uiteenlopende activiteiten. Toen eind 2024 een oproep werd gelanceerd voor mediacoaches, aarzelde Julie geen moment.

"Ik was al langer met media en technologie bezig", vertelt ze. "Ik verzorg een media-atelier in Het Veer en ben nauw betrokken bij MyWepp, het digitaal bord met de taakverdeling voor cliënten en medewerkers. Als mediacoach kreeg ik zelf eerst een opleiding VR. Ik leerde niet alleen om een VR-bril te gebruiken, maar ook om zelf beelden te maken die later met een VR-bril kunnen bekeken worden. Denk aan beelden van een externe werkplaats, waar je met de VR-bril op als het ware rond kunt lopen om alles te ontdekken."

VR-beelden zijn in 3D, wat ze zo levensecht en nabij maakt, maar er is meer. "De beelden worden in 360° opgenomen", legt Julie uit. "Je kunt dus in alle richtingen kijken en bewegen. Om zelf VR-beelden te maken heb je daarom een 360°-camera nodig. Je kunt zowel met foto's als met filmpjes aan de slag. Zo maken we op dit ogenblik een rondleiding in Het Veer om nieuwe cliënten virtueel kennis te laten maken met onze werking."

ZELFVERTROUWEN EN INCLUSIE

Om nog meer mogelijkheden te ontdekken, werkt Ebergiste samen met de Arteveldehogeschool in Gent. "Samen ontwikkelden we een VR-film voor Plumiek. Dat is het winkeltje van Het Veer, waar we onze producten verkopen: kaarsen, kaartjes, cadeau-artikelen uit het houtatelier, maar ook soep en spaghettisaus. Met de VR-bril op kunnen de mensen die we ondersteunen op een veilige manier leren om klanten te bedienen in de winkel. Ze leren onder meer klanten ontvangen, de kassa bedienen, bestellingen opnemen en alles in het logboek registreren. Natuurlijk gaan we daarna ook echt in Plumiek oefenen, maar voor de eerste stappen is de VR-bril wel handig. Het geeft de deelnemers van ons dagcentrum het nodige vertrouwen."

> "De mogelijkheden van VR zijn eindeloos. We staan nog maar aan het begin."
>
> **JULIE RAMMELOO**
> ERGOTHERAPEUT HET VEER (EBERGISTE)

De meerwaarde is groot. "VR stimuleert onze mensen hun zelfstandigheid", zegt Julie. "Ze voelen zich echt betrokken. En het resultaat is nog meer inclusie."

Naast educatieve toepassingen biedt VR ook leuke ontspanningsmogelijkheden. Wat dacht je bijvoorbeeld van virtueel zwemmen tussen de dolfijnen? "De mogelijkheden zijn eindeloos", zegt Julie Rammeloo. "We staan nog maar aan het begin van deze ontdekkingstocht."

EEN WOW-MOMENT

Wie je alvast niet meer hoeft te overtuigen, is Arne. Hij is 28 jaar en komt drie keer per week naar Het Veer. Soms gaat hij zwemmen, andere keren helpt hij bij het klaarmaken van de maaltijd of doet hij aan houtbewerking. "En ik hou ook van digitale media", zegt hij. "Ik maak graag afbeeldingen en ik heb leren werken met een VR-bril."

Arne is een van de mensen die dankzij VR met klanten in Plumiek leerde omgaan. "In het begin was het wat zoeken, maar nu kan ik vlot overweg met de VR-bril", zegt hij. "Het is chique om ermee te mogen werken. Ik had altijd al interesse in digitale toepassingen: computer, games, films ...

“Zonder de VR-oefening had ik mijn werk in de winkel niet zo snel aangedurfd.”

ARNE

“Dankzij VR kan ik in het decor van FC De Kampioenen rondlopen.”

JOOST

Ik werk ook met het ontwerpprogramma Canva om producten te presenteren op Instagram.”

De eerste keer dat Arne een VR-bril op had, was een wow-moment. Maar het hielp ook effectief. “Met VR oefende ik de betalingsmogelijkheden met een QR-code, ik leerde het logboek bijhouden … Zo krijg je al die dingen in de vingers nog voor je het in het echt moet doen. Je kunt oefenen zoveel je wilt. Ondertussen heb ik ook al in de winkel gestaan, samen met Julie. Zonder de VR-oefening had ik dat waarschijnlijk niet zo snel aangedurfd.”

Arne helpt trouwens ook met het overzetten van beelden naar VR met speciale software die bij de 360°-camera hoort. En ondertussen ontdekte hij ook de ontspanningsmogelijkheden. “Het is heerlijk om in VR op een achtbaan te gaan”, zegt hij enthousiast. “Het is precies echt!”

OP BEZOEK BIJ FC DE KAMPIOENEN

Ontspanning is ook wat Joost aantrekt in virtual reality. Joost woont al 18 jaar op de campus De Nieuwe Brug van Ebergiste. Zonder twijfel is hij de grootste FC De Kampioenen-fan van ons land. “Cafébaas Oscar is mijn favoriet, maar ik hou van elk personage”, vertelt Joost.

De grote droom van Joost was om ooit eens in het decor van FC De Kampioenen rond te kunnen lopen. Helaas was dat niet evident. Tot een studente van de Arteveldehogeschool op het idee kwam om 3D-beelden te maken van het café van FC De Kampioenen dat in Plopsaland is nagebouwd.

Joost is in de wolken met deze kans. Soms zit hij een uur met zijn VR-bril in het café van FC De Kampioenen weg te dromen. Hij is ook fan van Samson en Gert en van Thuis. “Daar gaat het er spannend aan toe de jongste tijd”, verklapt hij. “Ik zou ook weleens op die set willen rondlopen. Met een VR-bril moet dat ooit wel lukken.”

Lees ook het gesprek met zorgtechnoloog Jozefien Harteel van Ebergiste op pagina 20.

Bart Dumon over zijn favoriet moment

“BUITEN KOMEN, MENSEN ZIEN, ERBIJ HOREN: HET IS ZO BELANGRIJK”

“Ik ben geboren met hemofilie A, een aandoening van de bloedstolling. Dat leidde tot bloedingen, operaties en uiteindelijk de amputatie van een van mijn benen. Daarnaast heb ik hepatitis C doorgemaakt en blijvende hepatitis B, chronische nierinsufficiëntie en COPD (chronic obstructive pulmonary disease, red.), een chronische longziekte. Ik ben grotendeels rolstoelafhankelijk.

Vanuit die ervaring zet ik me al jaren in voor inclusie en toegankelijkheid. Ik wil mensen het gevoel geven dat ze welkom zijn en dat hun noden ernstig genomen worden.

Sinds vorig seizoen ben ik vrijwillig disability access officer bij voetbalclub KV Mechelen. Samen met de football & social responsibility manager van KV Mechelen zorg ik ervoor dat ook mensen met een beperking kunnen genieten van de wedstrijd.

Op wedstrijddagen ben ik er vroeg bij. Dan kijk ik of alles in orde is en zorg ik mee voor comfort: dekens op koude dagen, aanspreekbaarheid, kleine dingen die het verschil maken.

We zijn er niet alleen voor mensen in een rolstoel, maar ook voor mensen met ASS, ADHD, een stoma of een onzichtbare beperking. Mijn gsm heb ik altijd bij de hand in het stadion. Iedereen mag mij bellen. Als er iets is, ga ik ter plaatse. Ik help waar nodig.

Ik kan zelf nog altijd van de wedstrijd genieten. Het voelt goed om te zien dat mensen met een beperking vandaag vaker naar het stadion komen. Omdat ze weten dat het kan.

Dit gaat over inclusie en mentaal welzijn. Buiten komen, mensen zien, erbij horen: het is zo belangrijk.”

Bart Dumon (47)

Vernieuwde brochure hulpmiddelen en aanpassingen

Hulpmiddelen of aanpassingen aan je woning of wagen kunnen je helpen om activiteiten uit te voeren die anders moeilijk of onmogelijk zijn. De vernieuwde brochure over hulpmiddelen en aanpassingen biedt je een duidelijk overzicht van het beschikbare aanbod, de aanvraagprocedure en de ondersteuningsmogelijkheden.

Download de brochure op **vaph.be/brochures** of bestel een brochure via de website of de VAPH-lijn: 02 249 30 00.

Hervormingen sector handicap

Om meer mensen met een handicap in Vlaanderen de gepaste zorg en ondersteuning te kunnen bieden, besliste Vlaams minister van Welzijn Caroline Gennez om een aantal hervormingen door te voeren. Die moeten ook voor meer eenvoud en duidelijkheid zorgen. Alle informatie over deze hervormingen staat gebundeld op de website van het VAPH. De info wordt regelmatig aangevuld, onder andere met veelgestelde vragen en factchecks.

vaph.be/hervormingen

Op de hoogte blijven?
Schrijf je in voor de nieuwsbrief van het VAPH:
vaph.be/nieuwsbrief.

Laat je screenen op baarmoederhalskanker

Het Bevolkingsonderzoek Baarmoederhalskanker van de Vlaamse overheid spoort alle vrouwen van 25 tot 65 jaar aan om elke drie jaar een uitstrijkje te laten nemen. Vroege opsporing is voor iedereen belangrijk, want als de ziekte of het risico erop vroeg wordt vastgesteld, kan (zwaardere) behandeling worden vermeden en is de kans op genezing groter.

Ben jij een vrouw tussen de 25 en 65 jaar? Laat dan elke drie jaar een uitstrijkje nemen. Daarvoor maak je zelf een afspraak bij je huisarts of gynaecoloog. Onderzoek van het uitstrijkje is meestal gratis. Je betaalt alleen de consultatie bij de arts of gynaecoloog.

Meer info:
baarmoederhalskanker.bevolkingsonderzoek.be

Een PAB of een PVB? Dien je kosten uiterlijk 1 april in

Heb je een persoonlijke-assistentiebudget of een persoonsvolgend budget? De kosten die je maakte in het kader van dat budget in 2025, kan je indienen bij het VAPH tot en met 1 april 2026. Facturen die je later indient, kunnen niet meer worden terugbetaald.

Alleen bij een voltijdse opname in de maand maart (bijvoorbeeld in een ziekenhuis of de geestelijke gezondheidszorg), of bij een laattijdige factuur door de afrekening van een cashbudget, kan een later ingediende factuur uitzonderlijk nog worden aanvaard.

DOSSIER

RESPIJTZORG

Een oppas vinden voor je kind met een zorgnood is niet gemakkelijk. Zeker niet als die oppas ook verpleegkundige handelingen moet kunnen uitvoeren.

Gelukkig ontstaan her en der in Vlaanderen initiatieven die respijtzorg aanbieden. Zo kunnen ouders en mantelzorgers even op adem komen en tijd maken voor zichzelf en de andere kinderen.

Dat is geen luxe, maar een noodzaak. Dat blijkt uit de mooie verhalen van Casa Corlien, Hotel Atlantis en de Bijzondere Oppasdienst van de Gezinsbond.

“WE BIEDEN EEN PLEK WAAR KINDEREN GEZELLIG KUNNEN KOMEN LOGEREN, MAAR MET PROFESSIONELE HULP”

Logeren in Hotel Atlantis van zorgaanbieder Heder

Hotel Atlantis van zorgaanbieder Heder wil met flexibele respijtzorg maximaal tegemoetkomen aan de noden van gezinnen. Vicky Hillen en haar gezin zijn alvast gewonnen voor het concept. Dochter Anisa verblijft er twee nachten per week. Zo krijgt het gezin wat ademruimte.

“Respijtzorg is een maatschappelijk sterk concept”, zegt directeur zorg en organisatie Tulsi Celie van Heder. “Maar het vraagt een andere manier van organiseren dan vaste zorg.” De oorsprong van het huidige aanbod ligt bij Hotel Pimpernel, dat in 2014 werd opgestart voor jonge kinderen.

“We richtten ons toen op kinderen van een half jaar tot zes jaar met ontwikkelingsproblemen”, zegt Sofie Callens, maatschappelijk werker en medeopstarter van Hotel Pimpernel in 2014. “Bij die jonge kinderen merkten we hoe moeilijk het is voor ouders om de zorg te delen. Voor die leeftijdsgroep was het aanbod beperkt. En dat is vandaag nog altijd zo.”

“Daarom kozen we bewust voor een laagdrempelig concept. We willen een plek bieden waar kinderen kort kunnen logeren, zoals bij grootouders. Dat idee van logeren is cruciaal.”
Ook de benaming was een doelbewuste keuze. “Het woord hotel roept iets op als: je gaat op reis, je neemt je koffertje mee, het wordt leuk. Dat beeld wilden we neerzetten.”

Het hotelprincipe werd ook in de nieuwbouw doorgetrokken, bijvoorbeeld met themakamers, zodat kinderen kunnen kiezen. Er is een astronautenkamer, een superheldenkamer en een kamer met vlinders en regenbogen.

EEN GROEIENDE VRAAG

In 2024 werd Hotel Pimpernel omgevormd tot Hotel Atlantis. De doelgroep vandaag zijn kinderen en jongeren van 6 maand tot 21 jaar met een motorische handicap, al dan niet gecombineerd met een verstandelijke handicap.

“We kregen steeds meer vragen om oudere kinderen en jongeren op te vangen”, zegt Tulsi. “Vooral in weekends en vakanties. De vragen zijn heel divers. En ze blijven toenemen.”

Aanvankelijk werkte Hotel Atlantis met twee aparte groepen. “Maar dat bleek organisatorisch en financieel moeilijk. We moesten groter worden om het haalbaar te houden, zowel qua expertise als personeelsinzet.” De twee groepen werden daarom samengebracht tot één werking.

> “We willen een gezellige plek bieden waar kinderen kort kunnen logeren, zoals bij grootouders.”
>
> **SOFIE CALLENS** | MAATSCHAPPELIJK WERKER HEDER

Hotel Atlantis vertrekt vanuit individuele noden. “Het gaat om rust en ontspanning, maar ook om leuke activiteiten”, vertelt Sofie Callens. “Wat dat concreet betekent, verschilt van kind tot kind. We knutselen en schilderen en geregeld gaan we op stap. Creativiteit en humor vinden we belangrijk in onze werking. Kinderen moeten zich hier goed voelen.”

Tegelijk is er een professionele omkadering. “We hebben een medische dienst en therapeuten in huis”, zegt Sofie. “Dat maakt ook een postoperatief verblijf mogelijk. Na een zware operatie zoals een heup- of rugoperatie, moeten kinderen soms zes weken platliggen. Thuis is dat dikwijls niet haalbaar. Dan kunnen ze in Hotel Atlantis verblijven.”
Een voordeel is ook de samenwerking met de nabijgelegen school van Heder.

VEEL VORMEN VAN VERBLIJF

De verblijven verschillen sterk in duur en timing. “Sommige kinderen komen één nacht in het weekend. Andere blijven van vrijdag tot zondag. Nog andere kinderen komen tijdens de week, in combinatie

met school." Daarnaast zijn er verblijven in bijzondere situaties: rouw, verhuis of medische contexten. "Wanneer de draagkracht thuis overschreden is, kan een verblijf nodig zijn", zegt Tulsi Celie. "Om rust te brengen."

"En soms komen kinderen gewoon logeren met een vriendje", zegt Sofie Callens. Die variatie maakt de planning complex. "We werken met een boekingskalender", zegt Sofie. "Maar we kijken niet alleen naar aantallen. We houden rekening met de groepssamenstelling, personeelsbezetting en wat de kinderen nodig hebben." Nieuwe kinderen starten altijd met een proefnacht. "Dat is belangrijk voor ouders, kinderen en begeleiders", zegt Sofie. "Zo leren we elkaar kennen."

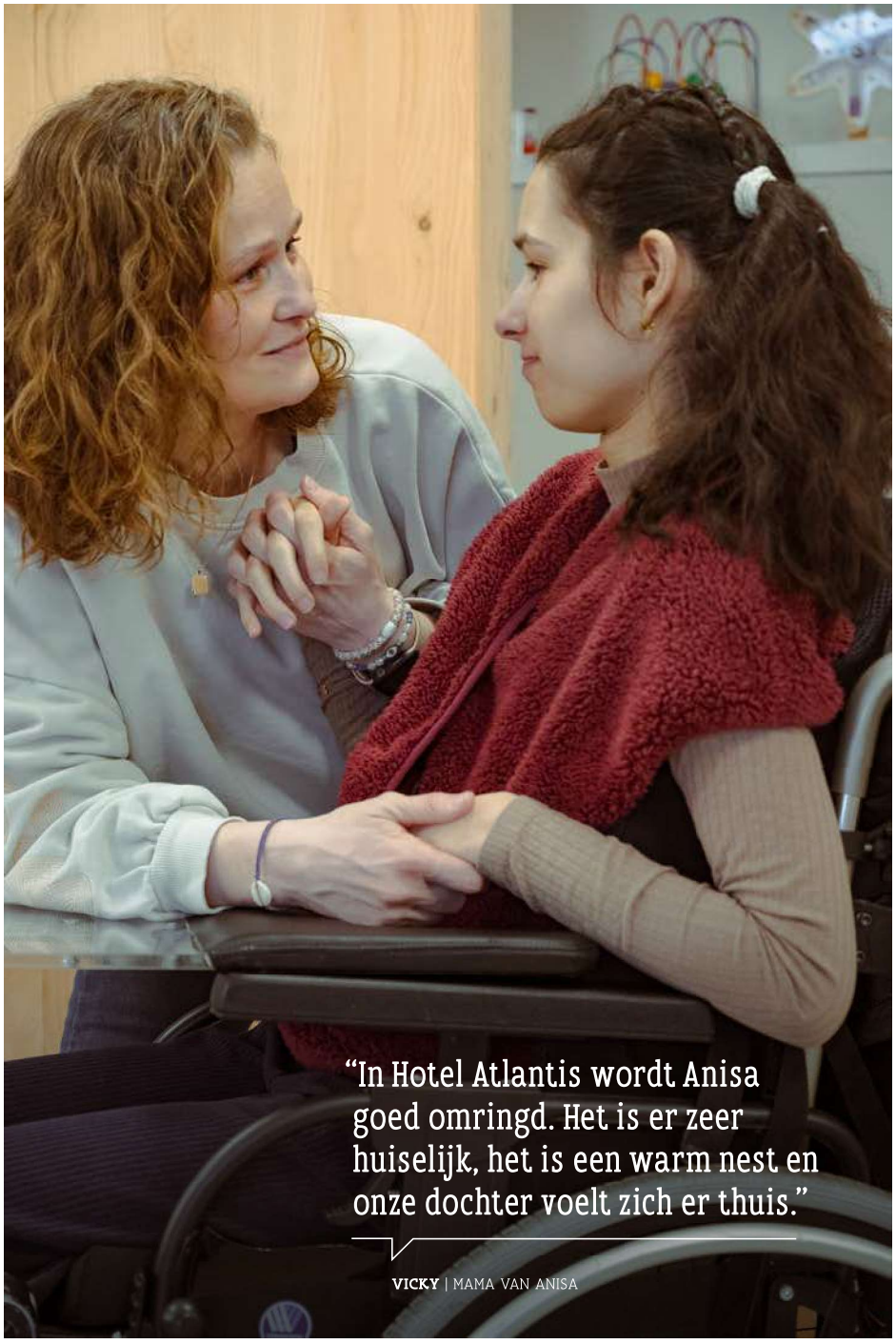
Hotel Atlantis heeft acht bedden. "In weekends en vakanties zijn we snel volzet. Tijdens vakanties zijn er soms wachtlijsten. We kunnen niet alle vragen beantwoorden." Dat dwingt de organisatie soms tot moeilijke keuzes. "We willen flexibel blijven", zegt Tulsi. "Maar flexibiliteit vraagt meer organisatie en een hogere inzet van medewerkers."

Een verblijf in Hotel Atlantis kan zowel via rechtstreeks toegankelijke hulp, met een persoonsvolgend budget of als MFC-ondersteuning. "Dat willen we absoluut behouden", zegt Tulsi. "Omdat de mensen die we ondersteunen in verschillende fases van hun leven zitten. Respijtzorg is maar één stukje in hun levensreis. Mensen combineren verschillende vormen van ondersteuning. Ze zoeken flexibiliteit, nabijheid en ondersteuning op maat. Daar willen wij op aansluiten."

EEN GROTE FAMILIE

Het gezin van Vicky Hillen en haar man telt vier kinderen: een tweeling van 19 jaar, een 16-jarige dochter en een zoon van 10. Anisa maakt deel uit van de tweeling. Zij heeft een niet-aangeboren hersenletsel met een meervoudige handicap.

"Anisa verbleef twee jaar in revalidatiecentrum Pulderbos. Sinds vorig jaar volgt ze school in De Tjalk van MFC Heder", vertelt Vicky Hillen. "Door de afstand en de files rond Antwerpen lukt het ons niet om haar elke dag te brengen en te halen. Anisa is bovendien snel vermoeid.

En er zijn ook onze andere kinderen, die evenzeer onze aandacht nodig hebben. Daarom blijft Anisa twee keer per week overnachten in Hotel Atlantis."

"In het begin was dat met een bang hartje. Ik wou dat ze goed omringd werd. En gelukkig is dat het geval in Hotel Atlantis. Er is een goede communicatie, het is er zeer huiselijk en je krijgt het gevoel deel uit te maken van een grote familie. Ik heb er vertrouwen in, het is een warm nest. Anisa voelt zich er thuis."

Respijtzorg is belangrijk voor Vicky en haar gezin. "Het geeft ons ademruimte. Als koppel en als gezin. De flexibiliteit van Hotel Atlantis is een groot pluspunt. Als Anisa er blijft overnachten, bellen we altijd eens via Facetime, zodat we elkaar ook zien. En dan zie ik dat het goed is. We hebben met het hele gezin ook al eens een weekend gelogeerd in Villa Rozerood in De Panne. Dat was ook een mooie en bijzondere ervaring. Respijtzorg maakt echt het verschil."

CASA CORLIEN: THUISOPPAS VOOR KINDEREN MET COMPLEXE MEDISCHE ZORGNOOD

Wat als de zorgnood van je kind zo complex is, dat je geen beroep kunt doen op een gewone oppasdienst? Lange tijd bleven ouders op zichzelf aangewezen. Gelukkig ontstaan her en der gespecialiseerde diensten respijtzorg. Zoals Casa Corlien van vzw Stijn in Limburg.

Casa Corlien ontstond in 2019 op initiatief van Heleen Beyen, mama van een kindje met een complexe medische zorgnood. Heleen botste op een probleem dat voor veel ouders herkenbaar is.
"Je kan met een medisch zorgenkindje niet zomaar eender wie vragen om even op te passen", vertelt Valerie Vervisch, coördinator van Casa Corlien. "Even naar de winkel gaan of tijd maken voor jezelf, blijkt vaak lastig." In de beginjaren werkte Casa Corlien louter met vrijwillige verpleegkundigen. "We probeerden altijd één verpleegkundige aan één gezin te koppelen om het haalbaar te houden."
Dat liep goed, tot de coronacrisis uitbrak. "Toen viel dat helemaal stil. Verpleegkundigen maakten overuren op hun werk. Het werd moeilijk om dat vrijwilligerswerk erbij te nemen."
In 2023 herstartte Casa Corlien als pilootproject rechtstreeks toegankelijke hulp (RTH). Valerie werd coördinator en er trad een eerste verpleegkundige in loondienst. Ondertussen is Casa Corlien voor onbepaalde duur erkend als RTH-aanbieder.

KINDEREN MET COMPLEXE NODEN

Casa Corlien is er voor gezinnen met kinderen die complexe medische zorg nodig hebben. "Dat kan gaan over sondevoeding, diabeteszorg, of kinderen met kanker die chemo krijgen. Heel uiteenlopende medische situaties."

Geografisch ligt de focus op Limburg, met uitbreiding richting Vlaams-Brabant en Antwerpen. "Dat heeft met haalbare afstanden te maken", zegt Valerie. "Onze verpleegkundigen vertrekken van hun woonplaats voor een oppasbeurt."
De leeftijdsgrens ligt in principe op 18 jaar. Maar bij jongeren met een handicap wordt ook rekening gehouden met de ontwikkelingsleeftijd.

Oppasmomenten worden ingepland met een minimum van 2 uur en een maximumduur van 6 uur. De afspraak is om minstens één oppasmoment per maand te plannen. "Dat is nodig om een band op te bouwen", zegt Valerie. "En om mee te blijven met eventuele veranderingen in de medische zorg."
Een belangrijke partner is het Kites-team in Leuven. "Zij helpen ons met noodprotocollen", zegt Valerie. "Bijvoorbeeld: wat doe je als een sonde er per ongeluk uitgaat? Zo bewaken we de veiligheid en zijn we juridisch in orde."
Op dit ogenblik ondersteunt Casa Corlien een twintigtal gezinnen.

> "Respijtzorg helpt ons om niet alleen zorgouder te zijn, maar ook man en vrouw. Daar hadden we nood aan."
>
> **ELLEN EN NILS** | MAMA EN PAPA VAN NOAH EN LOU

RUIMTE KRIJGEN

Sanne Elsen is een van de verpleegkundigen die oppast bij kinderen. "De dankbaarheid van de gezinnen is enorm", zegt ze. "Vaak hebben ze een klein netwerk, of een netwerk dat de zorg moeilijk kan dragen. Er is veel sociaal isolement."
Sanne merkt dat gezinnen de oppas op verschillende manieren inzetten. "Sommige ouders vertrekken bijna meteen als wij aankomen", zegt ze. "Andere blijven thuis, om te werken of om huishoudelijke dingen te doen. Het gaat niet altijd over even weg kunnen. Het gaat over ruimte krijgen."

"Het zit in kleine dingen. Samen uit eten gaan. Naar de sportwedstrijd van een broer of zus gaan kijken. Dat is voor die ouders niet vanzelfsprekend. Broers en zussen kunnen trouwens ook thuisblijven terwijl de oppas er is", zegt Valerie.
"Ik vind het dapper dat de ouders ons toelaten", zegt Sanne. "Voor velen is het de eerste keer dat ze de zorg voor hun kind delen. Die stap is vaak groot. Dat voelen we. We doen er dan ook alles aan om de mensen gerust te stellen. Hun kind is in goede handen bij ons."

NIET ALLEEN ZORGOUDER ZIJN

Elien is mama van Noah (5) en Lou (2,5). Ze blijft al drie jaar thuis om voor de kinderen te zorgen. "Ik was begonnen met een opleiding verpleegkunde", zegt ze. "Dat ging goed, maar Noah had zoveel zorg nodig dat ik in mijn voorlaatste jaar moest stoppen."

Noah en Lou hebben allebei een autismespectrumstoornis en een voedingsaversie (ARFID), waardoor sondevoeding nodig is. Vooral bij Noah is de zorg intens. "Hij heeft moeite met veranderingen", zegt Elien. "Dat kan zich uiten in agressie, crisissen, zichzelf pijn doen of huilen."
Sinds september 2025 maakt het gezin gebruik van Casa Corlien. "We proberen dat twee keer per maand te doen", zegt Elien. "Dan gaan we als koppel even samen weg."

Papa Nils is opvoeder bij 't Weyerke. Ook hij is blij met de oppasdienst: "Sinds de geboorte van Noah doen wij eigenlijk niets anders dan zorgen voor onze kinderen. Onze relatie en ons eigen leven staan op pauze. Een netwerk dat kan bijspringen, hebben we nauwelijks."
Het gezin werkt met een vaste verpleegkundige oppas. "Dat is Sanne", zegt Elien. "Voor onze kinderen is die voorspelbaarheid en die band belangrijk. Als ze iemand niet kennen, gaat het vaak mis. Omdat ze Sanne al wat kennen, groeit het wederzijds vertrouwen."

VERPLEEGKUNDIGE HANDELINGEN

De oppasmomenten duren meestal zes uur. "Soms overdag, soms 's avonds", zegt Nils. "Van twaalf tot zes of van zes tot twaalf. Zodat je echt het gevoel hebt dat je er even uit bent. Sanne neemt alle zorgen over. Ze speelt met de kinderen, ze geeft sondevoeding en medicatie via de sonde, ze stopt de kinderen in bed."
Elien benadrukt het verschil met andere oppasdiensten. "Die verpleegkundige handelingen mogen zij niet doen. Dat maakt Casa Corlien uniek."
Bij de intake werd alles grondig voorbereid. "We maakten een boekje met alles wat de oppas moet weten", zegt Elien. "Er is ook een noodplan. Dat geeft rust in ons hoofd."

EINDELIJK ADEMRUIMTE

Na enkele maanden is het effect op het gezin al duidelijk. "Het helpt ons om opnieuw naar elkaar toe te groeien", zegt Nils. "Om niet alleen zorgouder te zijn, maar ook man en vrouw."
Elien knikt. "Daar hadden we nood aan", zegt ze. "Na bijna zes jaar kan dat nu eindelijk. Het gaat niet om grote dingen. Gewoon even gaan wandelen in het bos en elkaars hand vasthouden. Dat konden we vroeger niet. We gingen altijd op stap met twee aangepaste buggy's."
"Die kleine dingen verhogen onze draagkracht", zegt Elien. "En zorgen ervoor dat we weer even onszelf kunnen zijn."

ADEMRUIMTE VOOR ELK GEZIN

De Bijzondere Oppasdienst van de Gezinsbond en De Ouders vzw

Voor veel ouders is een babysit vinden een kwestie van één telefoontje. Voor gezinnen met een kind met een bijzondere zorgnood ligt dat anders. Daar wil de Gezinsbond samen met De Ouders vzw, Hogeschool Vives Brugge en Hogeschool PXL Hasselt iets aan doen. "Want ook deze ouders hebben recht op een moment voor zichzelf", zegt voorzitter Ivo Mechels.

De Gezinsbond is al meer dan zestig jaar een vaste waarde als het op kinderoppas aankomt. Toch bleef een groep ouders lang in de kou staan. "Het was vzw De Ouders die onze aandacht daarop vestigde", zegt Ivo Mechels. "Die gaf aan dat gezinnen met een kind met een bijzondere zorgnood moeilijker terechtkunnen in de reguliere opvang of bij de klassieke kinderoppasdienst."

Als antwoord op die nood ontplooit de Gezinsbond samen met De Ouders vzw een initiatief dat precies die extra zorg en expertise biedt. "Het uitgangspunt is hetzelfde als bij de gewone kinderoppas", legt Mechels uit. "We bieden een veilig en vertrouwd kader, met een organisatie die instaat voor de verzekering, opleiding en opvolging, ondersteund door lokale coördinatoren die dicht bij de gezinnen staan."

Om die belofte waar te maken, zochten de Gezinsbond en De Ouders vzw versterking in het onderwijs. "We kwamen vrij snel uit bij de opleiding ergotherapie om studenten de kans te geven deze bijzondere zorg op te nemen." In 2023 startte een pilootproject met VIVES Hogeschool in Brugge. Twintig gezinnen en twintig studenten beten de spits af.

DE PUZZEL VAN WERK EN ZORG

Voor de studenten is het een stageopdracht: ze verlenen twintig uur zorg bij het gezin thuis. Voor de ouders is het een reddingsboei. "Het geeft hun de mogelijkheid om even weg te gaan, tijd te maken voor andere kinderen of gewoon praktische zaken te regelen", vertelt Mechels. "De nood aan wat ademruimte is enorm. Het risico op sociaal isolement bij deze gezinnen is groot. Dat geldt des te meer voor alleenstaande ouders."

De impact van het project werd pas echt duidelijk tijdens de voorstelling van de resultaten in 2024. Mechels herinnert zich de getuigenissen van de ouders levendig: "Die waren aangrijpend. Ouders vertelden hoe zwaar het leven was vóór dit initiatief, en wat het betekent als er zelfs maar even verlichting komt. Op zo'n moment besef je: hier is echt een grote nood aan."

Na het succes in West-Vlaanderen breidde de dienst uit naar Limburg, in samenwerking met de PXL Hogeschool. De Gezinsbond kiest bewust voor een stapsgewijze aanpak. "In 2025 ging het om twintig gezinnen in West-Vlaanderen en twintig in Limburg. Dat lijkt weinig, maar de kwaliteit bewaken is essentieel", benadrukt Mechels.

Dankzij steun van de Nationale Loterij kunnen nu ook andere hogescholen worden aangesproken. "We beseffen dat de middelen schaars zijn. Structurele subsidies zijn er nog niet."

Wat Ivo Mechels het meeste hoop geeft, is de band die ontstaat tussen de studenten en de gezinnen. "We zien dat sommige studenten na hun stage blijven oppassen buiten de schooluren. Daar zijn inmiddels meerdere voorbeelden van."

"Dit is een initiatief dat ik een zeer warm hart toedraag", besluit Mechels. "De impact op de gezinnen is onbetaalbaar."

VRIJE TIJD IS BIJNA ONBESTAAND

Thijs Jacobs is de papa van de vijfjarige Sara. Hij is erg blij met het initiatief van de Gezinsbond. "Sara heeft het zeldzame SPTAN1-syndroom, een neurologische aandoening. Ze kan niet zelfstandig stappen. Haar bewegingen zijn ongecontroleerd, ze heeft een ontwikkelingsachterstand en ze kan niet praten. De zorg is intens. Dat maakt het dagelijks leven zwaar."

> "Even samen naar de cinema kunnen gaan, dat zou veel betekenen."
>
> **THIJS JACOBS** | PAPA VAN SARA

> "Dit is een initiatief dat ik een zeer warm hart toedraag. De impact op de gezinnen is onbetaalbaar."
>
> **IVO MECHELS** | VOORZITTER GEZINSBOND

Via via hoorde Thijs over de Bijzondere Oppasdienst van de Gezinsbond. Na een zorgvuldige matching – waarbij gekeken werd naar Sara's noden en de locatie – kwam studente Noa in beeld. Zij liep twintig uur stage bij het gezin. Thijs blikt positief terug: "Noa is vijf keer vier uur gekomen om met Sara te helpen. In het begin was het wat zoeken. Maar geleidelijk aan leerde zij haar kennen: wat ze graag doet, wat ze kan en wat niet."

Voor Thijs en zijn partner blijft echte ontspanning een luxe die ze zichzelf zelden gunnen. Hun sociaal netwerk is klein, en de drempel om hulp te vragen voor 'leuke' dingen is hoog. "Vrije tijd is voor ons bijna onbestaand. Voor praktische zaken vraag je wel hulp, maar voor ontspanning doe je dat minder snel. Je wilt mensen daar niet mee belasten."

Juist daarom is een professionele of georganiseerde oppasdienst zo cruciaal. "Even samen naar de cinema kunnen gaan … dat zou veel betekenen", geeft Thijs toe. "Het helpt om het vol te houden."

Dialoogdag Perspectiefplan 2040

Heb je een handicap? Ben je ouder, familielid, vriend(in) of mantelzorger van iemand met een handicap? Ben je een professional die mee wil nadenken over een inclusief Vlaanderen voor mensen met een handicap?

Kom dan naar de **Dialoogdag Perspectiefplan 2040** op **dinsdag 5 mei 2026** in **Flanders Expo** in **Gent**.

Daar blikken we terug op de input die we de afgelopen maanden hebben verzameld voor het Perspectiefplan 2040 en bespreken we samen hoe een inclusieve samenleving in 2040 eruit kan zien.

Bekijk het programma en schrijf je in via www.vaph.be/dialoogdag-perspectiefplan2040.

VLAAMS AGENTSCHAP
VOOR PERSONEN MET EEN HANDICAP

Laat je stem horen!
Deel je mening nog tot eind april 2026 via het online platform of via mail. Surf voor meer info naar www.vaph.be/perspectiefplan2040.

Afgiftekantoor Antwerpen-X
Verschijnt driemaandelijks
Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap
Marie-Elisabeth Belpairegebouw,
Simon Bolivarlaan 17,
1000 Brussel

bpost
PB-PP | B-08929
BELGIE(N) - BELGIQUE

HET LAATSTE WOORD

“TECHNOLOGIE MAAKT DEEL UIT VAN HET LEVEN”

“Als zorgtechnoloog in Ebergiste werk ik rond vijf pijlers: hulpmiddelen, technologie, infrastructurele oplossingen, preventie en ergonomie, en beleving. Ik ben er zowel voor de mensen met een beperking die wij ondersteunen als voor onze medewerkers en onze organisatie als geheel. Een cliënt zoekt bijvoorbeeld een oplossing om in en uit bed te komen. Medewerkers willen vooral ergonomisch werken en de zorg efficiënt organiseren.

We werken in Ebergiste ook met virtual reality (VR). We hadden al twee VR-brillen in huis, waarmee we mensen met stress naar rustige beelden laten kijken. Dat werkt goed. Toen het Departement Zorg in 2024 een oproep lanceerde rond blended hulpverlening, dienden we een VR-project in. Dankzij dat project konden we opschalen naar zeven VR-brillen.

We ontdekken nu nieuwe toepassingen, zowel educatief als ontspannend. We zien dat VR inclusie kan bevorderen. We hebben ook een mediawerkgroep, met 22 mediacoaches verspreid over de zeven campussen van Ebergiste. De coaches staan cliënten en medewerkers bij om nieuwe technologie te leren kennen en gebruiken.

Digitale vaardigheid is belangrijk. Jongere mensen zijn opgegroeid met een smartphone en sociale media. Technologie maakt deel uit van hun leven. Ook medewerkers krijgen er steeds vaker mee te maken op het werk.

Tijdens opleidingen laten we medewerkers en mensen met een beperking zelf ontdekken wat een VR-bril kan betekenen. Zo geraakt iedereen overtuigd van de vele mogelijkheden.”

Jozefien Harteel
zorgtechnoloog bij Ebergiste

Lees ook het artikel over hoe VR zorgt voor meer zelfstandigheid en inclusie bij Ebergiste op pagina 8-9.